

PÅ DIVANEN: *Bob Hansson*

Tvåsamheten, det är estradpoeten Bob Hanssons största längtan och rädsla. I höstas kom hans bok *Kärlek – hur fan gör man?*

Vad är du så skraj för?

– Jag är rädd för att få nej, för att få ja, för att bli bedragen, lämnad, att jag inte ska leva upp till förväntningarna, att jag inte ska bli älskad, inte duga.

Hur är det med tvåsamheten?

– Det tog faktiskt slut med mitt ex för två veckor sedan, så jag är in the middle of it. Det var en fantastisk separation och vi är fortfarande vänner, men jag har ändå tusen rädslor.

Som vad?

– Jag rädd för att jag ska lura mig själv, för att jag ska sluta älska mig själv.

Skräckbilden är att se henne grovhängla med någon på en bar.

Hur hanterar du din rädsla?

– I somras bestämde jag mig på allvar för att sluta se smärta som något farligt, något som jag måste undvika. Istället sökte jag upp och mötte den. Pang sa det och så dog jag. Men smärtan löstes upp och försvann. Jag mediterade mycket och det har verkligen hjälpt mig i den här livsskräcken inför tvåsamhet.

Hur gör du i vardagssituationer när du blir rädd?

– Då blundar jag och fyller mig själv

med kärlek, drar fram den varma känslan av att jag till exempel älskar mitt ex, för känslan finns ju där. Jag låtsas att allt är bra: "Åh vad fin hon är när hon hänglar med någon."

Vad är rädsla för dig?

– Jag tror att all rädsla är som rädslan för husspindlar – inget annat än en illusion, ett missförstånd. All rädsla och alla våra nojor har sin grund i någon slags inneboende skuld över att vi inte konstant lever i kärlek. För vi vet innerst inne att det är det som är grejen.

CHARLOTTE PEHRSON

PÅ DIVANEN:

Helena von Zweigbergk

Det händer att Helena von Zweigbergk funderar på att bara dra – att lämna man, barn och jobb. I sin nya roman *Besöket* utforskar hon frihetens gräns.

Varför vill du fly?

– Nej, nej, nej, jag vill inte det! Missförstå mig inte. Det är hur vi människor hanterar detta absolut mest förbjudna som lockar mig. Jag tror till exempel att många föräldrar kan känna en uppriktig lust att bara gå sin väg när deras barn ligger på golvet på Ica och skriker. Men ingen gör ju det. Vi får inte lov att vända världen ryggen, trots att vi vill ibland. *Men en del lämnar ju faktiskt sina familjer utan förvarning. Kan du förstå dem?*

– Ja, det kan jag. Den stora kärleken kan göra så med oss, att allt blir så

enormt och besvärligt att vi bara längtar bort. Jag lever själv i en stor familj och tänker emellanåt att min kärlek till min man och mina barn är så djup att jag nästan inte orkar med den.

Så du tycker det är okej?

– Absolut inte. Man lämnar inte sina barn. Men jag kan förstå den längtan som ligger bakom. Redan som liten kunde jag identifiera mig stenhårt med cowboyer. *Cowboyer?*

– Ja, jag tittade nästan bara på vilda västern-filmer och hejade på de ensamma, fårade hjältarna som sade ”nu drar

jag”. Jag hyste stort förakt för fruarna och deras ”stanna kvar, stanna kvar!”. Men med åren har jag förstått att det svåraste som finns är att kombinera nära relationer och samtidigt vara en fri och självständig människa.

Om du fick vara helt fri och obunden, vad skulle du göra då?

– Som kvinnan i min bok – flytta ut på landet och experimentera med att bara gå på lustimpulser. Jag skulle börja med att bara vara i huset, och sedan se vad som växer fram ur det.

CHARLOTTE PEHRSON

PÅ DIVANEN:

Kajsa Ingemarsson

För Kajsa Ingemarsson är ensamheten en bristvara, något hon längtar efter och söker. För Stella i hennes nya roman är det precis tvärtom.

Varför är ensamhet något att sträva efter?

– Jag tror att ensamheten innehåller ett näringsämne som våra själar behöver, och som bara finns där. Det finns en frid i att vara ensam som vi har för lite av. Många har nog glömt bort vad man kan ha ensamheten till.

Vad har man den till?

– Att få svar. Vi konsumerar hela tiden upplevelser som skapar frågor inombords: "Vart ska jag?", "Vad är meningen med det här?", "Hur ska det bli?". Men när tar vi emot svaren? När förvandlar vi våra erfarenheter till slutsatser – och visdom? För detta måste vi lyssna inåt.

Du har två barn och både du och din man arbetar heltid. När får du tid att vara ensam?

– För sällan. Men jag promenerar – i sådan snabb takt att ingen annan hinner med! – och så försöker jag meditera en gång om dagen. Jag har en liten lägenhet i stan där jag sitter och skriver, där jag inte ens släpper in min familj. Ingenting i lägenheten påminner om dem. Jag vill att platsen ska lämna mig i fred. Inga intryck. Jag har inte ens internet-uppkoppling.

Är all ensamhet bra?

– Nej, bara den självvalda. Den ofrivilliga

ensamheten, den som nästan gränsar till övergivenhet och isolering är förskräcklig. Personligen har jag tack och lov inte upplevt den sortens ensamhet särskilt mycket, men Stella i min nya roman *Bara vanligt vatten* (Norstedts, 2009) är en mycket ensam kvinna.

Om du är själv hemma en kväll, vad gör du då?

– Fnular runt... låter saker landa och få hitta sin plats i skafferiet. Det är viktigt. Viktigare än att kolla på tv eller att läsa en bok.

CHARLOTTE PEHRSON

